

DŽEJ KRISTOF

NESMIRAJ

LETOPISI NESMIRAJA I

S engleskog preveo
Miroslav Bašić Palković

**Čarobna
knjiga**

*Mojim sestrama,
Svetlosti i Tami, i svemu lepom što se između krije*

REPUBLIKA TREJA

MORE TISINE

GRAD
SVETOHUM

MORE S

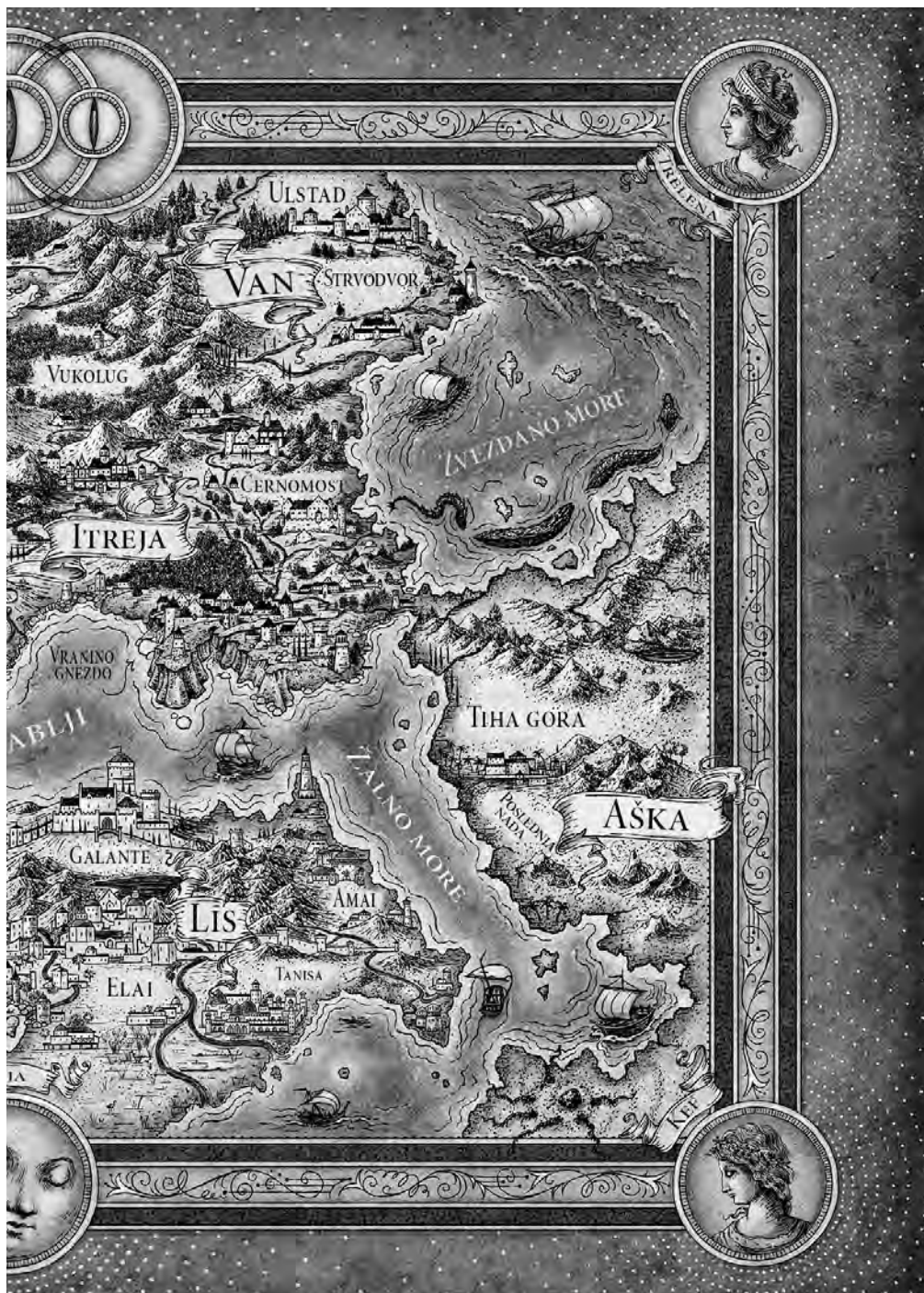

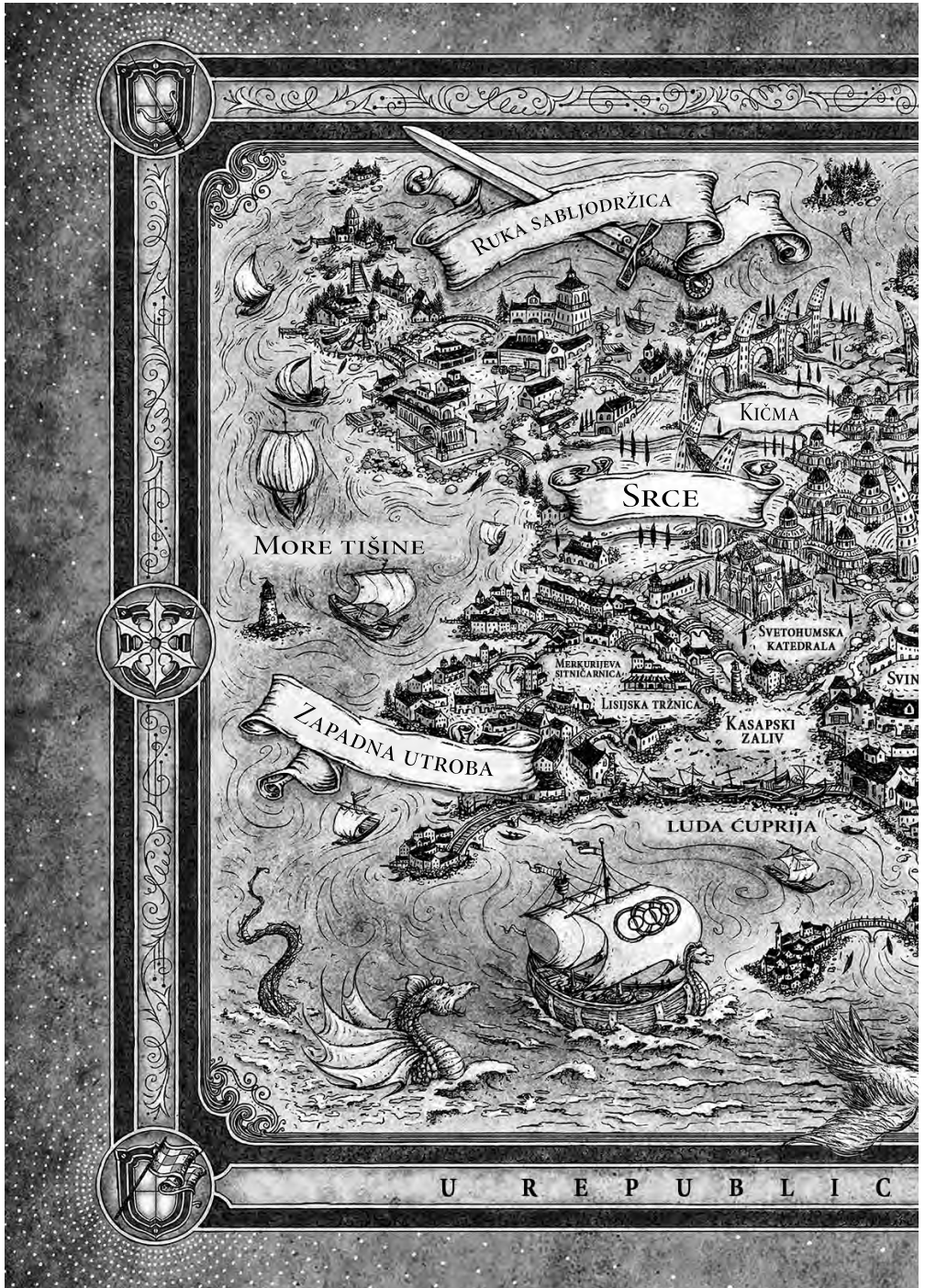
MORSKI
BEDEM

DVEJMSKA OSTRVA

RUKA SABLJODRŽICA

MORE TIŠINE

SRCE

ZAPADNA UTROBA

LUDA ČUPIJA

KIČMA

SVETOHUMSKA
KATEDRALA

MERKURIJEVA
STINČARINJA

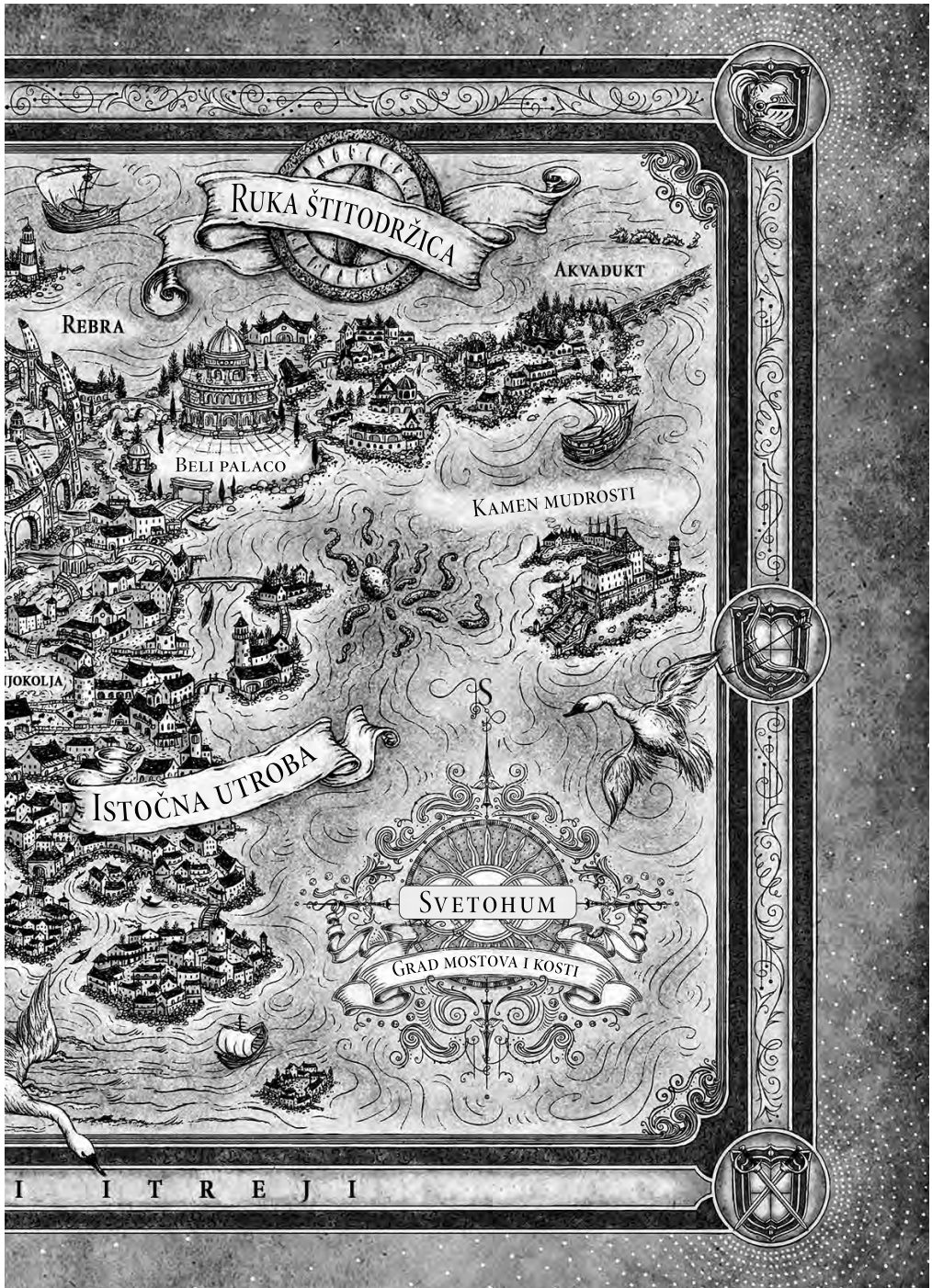
LISIJSKA TRŽNICA

KASAPSKI
ZALIV

SVIN

U R E P U B L I C

RUKA ŠTITODRŽICA

REBRA

AKVADUKT

BELI PALACO

KAMEN MUDROSTI

JOKOLJA

ISTOČNA UTROBA

SVETOHUM

GRAD MOSTOVA I KOSTI

I I T R E J I

Bez svetlosti sene nema,
iza dana noć vazda drema,
crna i bela, pa siva
međ' bojama dvema.

– Stara izreka iz Aške

Savet Imperor¹

Ljudi se često useru nakon smrti.

Mišići im se opuste, duše im odlepršaju, a sve ostalo prosto... iscuri napolje. I kraj sve ljubavi koju njihova publika gaji prema smrti, pisci ovo retko kada spominju. Kada naš junak poslednji put izdahne u naručju svoje junakinje, uopšte se ne obraća pažnja na mrlju koja mu se širi po čakširama, a ni na smrad od kog njoj krenu suze na oči dok se naginje da ga poslednji put poljubi.

Ovo pominjem, prijatelji moji blagorodni, kao upozorenje, čisto da znate da se vaš pripovedač od takvih stvari ne uzdržava. A ako vam se zbog neugodne prirode krvoprolića utroba u vodu pretvori, znajte da ove stranice pred vama kazuju o devojci koja za ubijanja beše isto ono što neki maestro jeste u muzici. Koja je srećnim završecima radila isto ono što testera radi koži.

I sâma je sada mrtva – čemu bi se i pokvareni i pravedni jednako od uveta do uveta nasmešili. Iza nje osta republika jedna u pepeo pretvorena. Grad od mostova i kosti njenom rukom na dno mora položen. A ja sam, eto, ipak siguran da bi iznašla načina da me ubije kad bi saznala da reči ove na papir stavih. Rasporila bi me i gladnoj tami prepustila. Ali ja ipak smatram da bi neko trebalo da bar pokuša da odvoji nju od laži o njoj izrečenih. Kroz nju izrečenih. Od nje same izrečenih.

Neko ko ju je istinski znao.

¹ Upozorenje da kupac prihvata rizik da kupljena roba možda neće ispuniti njegova očekivanja, latinski pravni izraz. (Prim. Prev.)

Devojka koju neki zvaše Bledom Kćeri. Ili Kraljotvorkom. Ili Vranom. Mada je najčešće, nikako nisu ni zvali. Ubica ubica, čiji konačni zbir dokusurenih samo boginja i ja zaista znamo. A da li je zbog toga naposljetku bila čuvena ili nečuvena? Kraj tolikih smrti? Priznajem da ja razliku u tome nikada video nisam. Ali ja, opet, ništa ne vidim onako kako vi to vidite.

Nikada zapravo nisam živio u svetu koji vi nazivate svojim.

A iskreno, nije ni ona.

Mislim da sam je zbog toga i voleo.

Srijga 1

Kad sve je kru

Glava I

Prvi

To momče prekrasno beše.

Koža glatka, boje ušpinovanog šećera, osmeh poput medne rose sladak. Crne kovrdže razbarušene taman tolko kol'ko treba. Ruke snažne i mišići čvrsti, a tek oči, o Kćeri, a tek oči njegove. Pet hiljada hvata duboke. Na smeh vas mame čak i dok vas utapa.

Njegove usne ovlaš su taknule njene, tople, meke, izvijene. Stajali su priljubljeni na Mostu šapata, kao ljubičasta mrlja spram oble linije neba. Ruke su mu leđima njenim lutale, ta struja joj je kožu golicala. Dodir njegovog jezika, poput pera lagan, natera je da se sva strese, da joj srce ubrza, da sve u njoj od žudnje zavapi.

Razdvojili su se poput plesača pre nego što muzika stane, dok im njen trepet još po strunama titra. Otvorila je oči i zatekla ga kroz mutnu svetlost u nju zagledanog. Kanal je pod njima romorio, stapajući se svojim laganim tokom s okeanom. Baš kao što je i ona htela. Baš kao što je i ona morala. Moleći se da se pritom ne utopi.

Njen poslednji nesmiraj u ovome gradu. Jednim delom svoga bića ona se od njega i nije htela praštati. Ali pre odlaska, poželela je da i to spozna. Toliko je bar sebi dugovala.

*„Jesi li sigurna?“, upitao je.
I tad mu se u oči zagledala.
Za ruku ga uhvatila.
„Sigurna sam“, šapnula je.*

***

Taj čovek beše ogavan.

Sklerotična koža, kratka brada izgubljena među masnim, čekinjastim podvaljcima. Usta što se od bala cackle, poljubac viskija utisnut po obrazima i nosu, a oči, o Kćeri, a tek njegove oči. Plave kao suncem opaljeno nebo. Svetlucave poput zvezda u tajcu mrklimraka.

S usnama na krčagu, iskapio je poslednje ostatke, dok su se muzika i smeh orili oko njega. Još se koji tren teturao tako u krčmi pred ognjištem, a onda je bacio novčić na šank od gvođenog drveta i odbauljao napolje na sunce. Oči su mu sevnule po kaldrmi ispred njega, zamučene od pića. Na ulicama se već stvorila gužva, pa se probio kroz nju, misleći samo na kuću i san bez snova. Glavu uopšte nije podizao. Nije uočio priliku koja čuču na kamenom gargojlu na suprotnom krovu, obučenu u odeću belu poput gipsa i sivu poput maltera.

Devojka ga je gledala kako se gega preko Bratskog mosta. Podigla je masku arlekina da povuče dim cigare, na šta miris karanfilića zavijuga kroz vazduh. Od samog prizora njegovog lešinarskog keza i šaka grubih poput konopca sva se naježila, srce joj je ubrzano zalupalo, sve je u njoj zavapilo od silne želje.

Njen poslednji nesmiraj u ovome gradu. Jednim delom svoga bića ona se od njega i nije htela praštati. Ali pre odlaska, poželela je da i on to spozna. Toliko mu je bar dugovala.

Na krovu pored nje, sedela je neka senka u obliku mačke. Tanka kao papir, poluprozirna, crna kao smrt. Rep joj je obavila oko članka, gotovo posesivno. Hladna je voda oticala kroz gradske vene prema okeanu. Baš kao što je i ona htela. Baš kao što je i ona morala. Moleći se i dalje da se pritom ne utopi.

„... jesi li sigurna...?“ upitao je mačak koji senkom beše.

Devojka je gledala kako se njena meta vuče ka svome krevetu.

Lagano je klimnula glavom.

„Sigurna sam“, šapnula je.

Soba je bila mala, poluprazna, sebi bolju nije mogla da priušti. Ali je zato rasporedila sveće s mirisom blagoruzica i kitu lokvanja na čistobelim čaršavima zavrnutih krajeva, kao da ga pozivaju da uđe, i momak se nasmešio jer mu sve to beše slatko poput šećerne vune.

Prišavši prozoru, zagledala se u veličanstveni stari grad, u Svetohum. U beli mramor i žutu ciglu i otmene kule što nebo žareno suncem celivaju. Na severu, Rebra su se uzdizala stotinama stopa prema rumenim nebesima, s majušnim prozorima što zure iz prostorija isklesanih u tim prastarim kostima. Kanali su se širili od šuplje Kičme, presecajući naličje grada poput mreža pomahnitalih paukova. Izdužene su senke obavijale krcate pločnike dok je svetlost drugoga sunca kopnila – prvo je već odavno zašlo – ostavljajući njihovog trećeg, natmurenog crvenog srodnika da budno motri na opasnosti koje vrebaju iz nesmiraja.

Eh, da je bar bio mrklimrak.

Da jeste, on je onda ne bi video.

Nije bila sigurna da želi da je on zaista vidi dok ovo radi.

Momak je dogacao do nje, obliven svežim znojem i duvanom. Obavio ju je rukom oko struka, i prsti mu predoše po udubljenjima na njenim bokovima kao da su od leda i vatre. Dublje dišući, osetila je treperenje negde u nekoj zaboravljenoj dubini. Trepavice joj zatreptaše poput leptirovih krila spram obraza kada joj je rukama dolutao do vrha pupka, pa joj zaigrao preko rebara sve više i više ne bi li joj prekrio grudi. Žmarci je podiđoše kada je osetila njegov dah u kosi. Izvijenih leđa, priljubila se uz njegovo otvrdlo međunožje i rukom mu dohvatila nestašne kovrdže. Nije mogla da diše. Nije mogla da progovori. Nije htela ni da ovo počne, ni da se završi.

Okrenuvši se, uzdahnula je kada su im se usne ponovo spojile, pa se spetljala oko dugmadi na njegovim nabranim rukavima, drhtavih, oznojenih prstiju. Skinuvši im oboma košulje, ustremila je usne pravo ka njegovima i srušila ih na krevet. Sad više nije bilo ničega sem nje i njega. Koža uz kožu. Njeno stenjanje ili njegovo, više ni sama nije znala.

Žudnja beše neizdrživa, prožimajući je celu, ruke joj zadrhtaše kada je krenula da istražuje oble linije njegovih prsa glatkih poput voska, i onaj zategnuti deo njegovog tela u obliku slova V koji je vodio ka njegovim čakširama. Podvukla je prste u njih i osetila pulsirajuću vrelinu, tvrdu poput gvožđa. Zastrašujuću. Ošamućujuću. Prostenjao je, tresući se poput novorođenog ždrepcica kada ga je pomilovala, ječeći pod njegovim jezikom.

Nikada se ovoliko nije uplašila.

Nikada za svih njenih šesnaest leta.

„Jebi me...“, zaustila je.

Soba je bila sva u kadifi, onakvoj kakvu samo najbogatiji mogu sebi da priušte. Ali ipak je bilo i praznih flaša na pisaćem stolu i oklembesenog cveća na noćnom stočiću, uvelog pod ustajalim vonjom čemera. Devojku je utešilo što tog čoveka kojeg je mrzela vidi toliko imućnog a ipak toliko usamljenog. Gledala ga je kroz prozor kako kači svoj redengot i spušta ulubljeni trorogi šešir na neki prazan bokal. Pokušavajući da ubedi sebe da ona to ipak može. Da je čvrsta i oštra poput čelika.

Nasađena na krovu prekoputa, osmotrila je grad Svetohum; krvlju isflekanu kaldrmu, skrivene lagume i visoke tornjeve od blistave kosti. Rebra koja paraju nebo iznad nje, izuvijane kanale koji ističu iz savijene Kičme. Izdužene senke koje obavijaju krcate pločnike dok svetlost drugoga sunca kopni – prvo je već odavno zašlo – ostavljajući njihovog trećeg, natmurenog crvenog srodnika da budno motri na opasnosti koje vrebaju iz nesmiraja.

Eh, da je bar bio mrklimrak.

Da jeste, on je onda ne bi video.

Nije bila sigurna da želi da je on zaista vidi dok ovo radi.

Posegnuвши spretnim prstima, povukla je senke k sebi. Krenula je da plete i uvija paučinaste crne niti sve dok joj se nisu spustile preko ramena poput ogrtača. Nestala je svetu s vidika, postala

takoreći providna, nalik mrlji na slici neba iznad grada. Preskočivši prazninu do njegovog prozora, prebacila se na prozorsku dasku. Hitro je otvorila staklo i uvukla se u sobu s druge strane, nečujna, u pratnji mačka od senki sazdanog. Izvukavši bodež iz pojasa, otežano je udahnula i osetila treperenje negde u nekoj zaboravljenoj dubini. Skrivena i neprimetna u čošku, osećajući kako joj trepavice trepere poput leptirovih krila spram obraza, gledala ga je kako drhtavim rukama puni sebi čašu.

Disala je previše glasno, sve što je naučila sada joj je ostalo negde zamršeno u glavi. Ali on je previše otupeo da bi primetio – izgubljen negde u sećanjima na hiljade istrgnutih vratova, hiljade stopala što po taktovima dželatovim igraju. Zglavci su joj pobeleli na dršci bodeža dok ga je posmatrala iz polutame. Nije mogla da diše. Nije mogla da progovori. Nije htela ni da ovo počne, ni da se završi.

Uzdahnuo je ispijajući čašu, pa se spetljao oko dugmadi na nabranim rukavima, drhtavih, oznojenih prstiju. Skinuvši košulju, othramao je drvenim podom i spustio se na krevet. Sad više nije bilo ničega sem nje i njega, dah uz dah. Njen ili njegov, više ni sama nije znala.

Čekanje je bilo neizdrživo, znoj ju je celu natopio kada je tama zadrhtala oko nje. Prisetila se ko je, šta je ovaj čovek oduzeo, šta će se sve desiti ako joj ne uspe. Očeličivši se, zbacila je sa sebe plašt od senki i istupila, ne bi li mu prišla.

Prostenjao je, prenuvši se poput novorođenog ždrepcica kada je istupila na rumenu sunčevu svetlost, s osmehom arlekina na licu umesto svog.

Nikada nije videla nekoga toliko uplašenog.

Nikada za svih njenih šesnaest leta.

„Jebote...“, zaustio je.

Prebacio se preko nje s čakširama oko gležnjeva. Usne su mu se našle na njenom vratu, a njoj se srce našlo u grlu. Čitava je večnost prošla,

protekla u želji, bojazni, ljubavi i mržnji, a onda ga je osetila, vrelog i zapanjujuće tvrdog, kako probija mekoću između njenih nogu. Zinula je, možda da nešto kaže (ali šta bi uopšte rekla?), a onda je usledio bol, bol, o Kćeri, kako je samo zbolelo. Ušao je u nju – ona stvar je ušla u nju – toliko snažno i stvarno da nije mogla a da ne krikne, pa se ugrizla za usnu da priguši bujicu.

Bio je nehajan, nepažljiv, pritiskajući je svojom težinom dok se zabijao u nju, iznova i iznova. Nimalo nalik slatkim maštarenjima kojima je u glavi ranije ispunjavala jedan ovakav trenutak. Raširila je noge i stegla stomak, šutirajući po dušeku u želji da on stane. Da pričekaja.

Da li bi ovako trebalo da se oseća?

Da li bi to ovako trebalo da bude?

Ako kasnije sve pođe naopako, ovo će biti njen poslednji nesmiraj na ovome svetu. A znala je da je prvi put obično najgori. Mislila je da je spremna; dovoljno omekšala, dovoljno ovlažena, dovoljno željna. Da sve ono što su ostale devojke s ulice pričale u predasima između kikotanja i znalačkih pogleda neće važiti i za nju.

„Samo zažmuri“, savetovale su je. „Brzo će se završiti.“

Ali on je bio toliko težak da se mučila da ne zaplače, priželjkujući da ovo nije ovako kako mora da bude. Sanjala je o ovome, nadala se da će na neki način biti posebno. Ali sad kada je bila tu, više joj je ličilo na neko nezgrapno, zbrzano ljubavisanje. Nije bilo ni čarolije ni vatrometa ni gomile blaženstva. Samo pritisak njegovog tela na njenim grudima, bol dok se nabija do mile volje, i njene sklopljene oči dok stenje, trže se i čeka da on završi.

Priljubio je svoje usne uz njene, obujmio joj obraz prstima. I upravo je tad to i zatreperilo u njoj – taj sladak osećaj od kojeg će joj telo opet obuzeti žmarci, uprkos neprijatnosti, zadihanosti i opštem bolu. Uzvratila mu je poljubac i osetila vrelinu u sebi, kako je preplavljuje i ispunjava dok se njemu svi mišići zatežu. Tad je zagnjurio lice u njenu kosu i zadrhtao u toj malenoj smrti, da bi se naposletku srušio preko nje, mokar i omlitaveo kao da mu je telo bez kostiju.

Ležeći tako, duboko je udahнула. Oblizala njegov znoj s usana. Uzdahnula.

Skotrljao se i srušio pored nje, na čaršave. Spustivši ruku između nogu, zatekla je tamo vlažnost i bol. Nešto razmazano po prstima i butinama. Po čistobelim čaršavima zavrnutih krajeva, kao da ga pozivaju da uđe.

Krv.

„Zašto mi nisi rekla da ti je ovo bio prvi put?“ pitao je.

Ništa nije rekla. Zurila je u vrhove prstiju koji su joj se presijavali, crveni.

„Žao mi je“, šapnuo je.

Tad ga je pogledala.

Da bi brže-bolje skrenula pogled.

„Nema šta da ti bude žao.“

Našla se nad njim, stežući ga kolenima. S njegovom rukom oko njenog zgloba i njenim bodežom na njegovom grlu. Čitava je večnost prošla, protekla u rvanju, siktanju, griženju i preklinjanju, a onda je sečivo napokon uronilo u metu, oštro i zapanjujuće tvrdo, i probilo mu se kroz vrat, zarivajući se sve do kičme. Zinuo je i zabrektao, možda da nešto kaže (ali šta bi uopšte rekao?), a onda ju je jasno videla u njegovim očima – bol, o Kćeri, o kako ga je samo zbolelo. Ušao je u njega – ona je ušla u njega – snažno ga budući kada je pokušao da krikne, pa mu je prekrila usta šakom da priguši bujicu.

Obuzet panikom, očajem, pokušao je da joj dohvati masku dok je obrtala sečivo. Nimalo nalik jezivim maštarijama kojima je u glavi ranije ispunjavala jedan ovakav trenutak. Raširio je noge kada mu je krv šiknula iz vrata, šutirajući po dušek u želji da ona stane. Da priček.

Da li bi ovako trebalo da se oseća?

Da li bi to ovako trebalo da bude?

Ako bi sve pošlo naopako, ovo bi bio njen poslednji nesmiraj na ovome svetu. A znala je da je prvi put obično najgori. Mislila je da nije spremna; da nije dovoljno jaka, dovoljno hladnokrvna, da ono u šta ju je stari Merkurio uveravao neće važiti i za nju.

„Samo ne zaboravi da dišeš“, savetovao ju je. „Brzo će se završiti.“

Koprcao se, a ona ga je sputavala, pitajući se svakim delom svoga bića da li će uvek biti ovako. Ranije je ovo zamišljala kao neko zlo. Kao danak koji valja namiriti, a ne trenutak u kojem će uživati. Ali sad kada se, eto, našla tu, ovo je za nju bilo jedna divna, baletski izvedena stvar. Izvio je kičmu pod njom. U očima mu se pojavio strah kada je strgnuo masku s nje. Nož je zasijao kada ga je zarila, držeći šaku preko njegovih usta dok je klimala glavom i umirivala ga majčinskim glasom, čekajući da skonča.

Zagrebao joj je prstima po obrazu i pogani vonj njegovog daha i govana ispuni čitavu sobu. I tad se u njoj i pojavila ta iskra – užasnutost se povukla pred milošću, uprkos činjenici da on jeste sto puta zaslužio ovakav kraj. Izvukla je sečivo, ponovo mu ga zarila u grudi i osetila vrelinu na rukama, kako je prekriva i obliva, dok se njemu svi mišići zatežu. A on joj je uhvatio prste, pa je uzdahnuo na izdisaju, i sav se izduvao pod njom, mokar i omlitaveo kao da mu je telo bez kostiju.

Sedeći tako na njemu, duboko je disala. Osetila je nešto slano i skerletno. Uzdahnula.

Skotrljala se s njega gužvajući čaršave oko sebe. Taknuvši se po licu, zatekla je tamo nešto vlažno, nešto toplo. Nešto razmazano po rukama i usnama.

Krv.

„*Počuj me, Nija*“, šapnula je. „*Počuj me, Majko. Ovo je meso za tebe gozba. Ova krv vino tvoje. Ovaj život, ovaj kraj, moj dar tebi. Uzmi ga sebi.*“

Mačak što senom beše sve je to posmatrao nasađen na uzglavlje kreveta. Posmatrao ju je onako kako samo oni bez očiju mogu. Ni reči prozborio nije.

Nije ni morao.

***

Prigušena svetlost sunca na njenoj koži. Vrane kose, od znoja vlažne, padaše joj u oči. Navukla je kožne čakšire, prebacila maltersivu bluzu preko glave i natakla čizme od vučje kože. Bolna. Uprljana. Ali nekako zadovoljna. Gotovo da joj je bilo drago.

„Soba je plaćena za čitav nesmiraj“, rekla je. „Ako ti treba.“

Momak za uživanje posmatrao ju je s druge strane kreveta, glave spuštene preko lakta.

„A novčić za mene?“

Pokazala mu je buđelar pored ogledala.

„Mlađa si od mojih uobičajenih mušterija“, rekao je. „Ne dešava mi se često da je nekome prvi put.“

Tad se i osmotrila u ogledalu – koža bleđa, oči tamne. Mlađa nego što zaista jeste bila. A iako joj se pokazatelj suprotnog sušio na koži, načas joj je bilo teško da zamisli sebe kao bilo šta starije od devojčice. Kao nešto nemoćno i drhtavo, nešto što šesnaest leta u ovome gradu nije uspelo da sebi prilagodi.

Upasala je bluzu u čakšire. Proverila je da li joj je maska arlekina i dalje u ogrtaču. Bodež na opasaču. Blistav i oštar.

Dželat će uskoro napustiti gostionicu.

„Moram da idem“, rekla je.

„Smem li te nešto priupitati, mi dona?“

„Hajde, pitaj.“

„Zašto baš ja? Zašto baš sad?“

„A zašto da ne?“

„To ti i nije neki odgovor.“

„Misliš da je trebalo da se čuvam za nekoga, je li tako? Da sam neki dar za poklanjanje? Da sam sada zanavek ukaljana?“

Momak nije ništa rekao, posmatrajući je tim svojim očima dubokim poput bezdana. Lep kao slika. Devojka je izvadila cigaru iz srebrne tabakere. Pripalila je na jednoj od sveća. Duboko je udahнула.

„Prosto me je zanimalo kakav je osećaj“, rekla je naposletku. „Za slučaj da umrem.“ Slegnula je ramenima i izdahnula sivi dim iz sebe.

„Sada znam.“

I potom je išetala napolje u senke.

Prigušena svetlost sunca na njenoj koži. Maltersivi ogrtač vijorio joj se na ramenima, pretvarajući je samo u senku na tmurnoj svetlosti. Stajala je pod mramornim lukom na pjaci Kralja prosjaka i trećim suncem, koje je na nebu visilo bez lica. Sećanja na dželatov kraj sada su joj se sušila na mrljama od krvi po rukama. Sećanja na usne onog ljupkog momka sušila su joj se na mrljama po čakširama. Uzdahnula je. Bolna. Ali nekako zadovoljna. Gotovo da joj je bilo drago.

„Nisi, vidim, umrla.“

Stari Merkurio posmatrao ju je s druge strane luka, s trorogim šeširom nabijenim na glavu i cigarom u ustima. Nekako joj je izgledao sitniji. Mršaviji. Stariji.

„Nije da nisam pokušala“, uzvratila mu je devojka.

Tad ga je i pogledala – prljave ruke, zamućene oči. Stariji nego što zaista jeste bio. A iako joj se pokazatelj suprotnog sušio na koži, načas joj je bilo teško da zamisli sebe kao bilo šta starije od devojčice. Kao nešto nemoćno i drhtavo, nešto što šesnaest leta njegovog podučavanja nije uspelo sebi da prilagodi.

„Neću te dugo videti, jelda?“, upitala je. „Možda te nikada više i ne vidim.“

„Znala si to“, rekao je. „Sama si to odabrala.“

„Nisam sigurna da sam ikada mogla da biram“, rekla je.

Otvorila je pesnicu i pokazala buđelar od ovčije kože na dlanu. Starac je primio ponuđeno, pa je prebrojao sadržaj prstom umrljanim mastilom. Dvadeset i sedam zuba. Zveckavih. Okrvavljenih.

„Izgleda da je dželat nekoliko već izgubio dok sam ja došla do njega“, objasnila je.

„Razumeće oni.“ Merkurio je dobacio zube nazad devojci. „Pojavi se na sedamnaestom gatu pre nego što šesti put odzvoni. Dvejmska brigantina po imenu *Trelenin dragan*. Slobodnjački je brod, ne plovi pod itrejskom zastavom. On će te odneti odavde.“

„Negde gde ti ne možeš sa mnom.“

„Dobro sam te obučio. Sad moraš sama. Pređi prag Crvene crkve pre nego što nastupi septim, jer ga u suprotnom nikad nećeš preći.“

„Razumem.“

Toplina mu blesnu u vodnjikavim očima. „Ti si najbolji učenik kojega sam ikada poslao u Majčinu službu. Tamo ćeš raširiti krila i poleteti. A mene ćeš *ipak* opet videti.“

Izvukla je bodež iz opasača. Ispružila ga je poplegnutog na podlaktici, pognute glave. Sečivo je bilo od svetokosti, blistavobelo i tvrdo kao čelik, s vranom u letu izrezbarenom na dršci. Oči od crvenog čilibara caklile su joj se na skerletnim zracima sunca.

„Zadrži ga.“ Starac šmrcnu. „Ponovo je tvoj. Zaslužila si ga. Konačno.“

Osmotrla je nož sa svih strana.

„Treba li da mu dam neko ime?“

„Pretpostavljam da bi mogla. Ali u čemu je poenta?“

„U ovome“, taknula je vrh sečiva². „U ovom delu kojim ih probodeš.“

„Oh, pa bravo. Samo gledaj da te ne poseče toliko jedan bridak um.“

„Sva slavna sečiva imaju ime. To prosto tako ide.“

„Budalaštine.“ Merkurio je uzeo bodež i podigao ga između njih. „Davanje imena sopstvenom sečivu jedna je od onih koještarija kakvima se samo junaci bave, devojko. Ljudi o kakvima se pesme pevaju, o kakvima se predanja raspredaju, po kojima derišta kojekakva imena dobijaju. Tebi i meni sledi senoviti put. A ako budeš igrala kako valja, niko nikada neće saznati ni tvoje ime, a kamoli ime te britve za klanje svinja na tvome opasaču. Ti ćeš biti samo glasina.

² Igra reči, u engleskom se i poenta i vrh kažu „point“. (Prim. prev.)

Šapat. Misao koja će svu kopilad ovoga sveta u znoju buditi sred nesmiraja. Poslednje što ćeš ti biti na ovome svetu, devojko, jeste nečiji junak.“

Markurio joj je vratio bodež.

„Ali ćeš zato biti devojka koje se junaci pribojavaju.“

Nasmešila se. Najednom užasno rastužena. Zadržala se još koji tren. Nagnula prema njemu. Da podari obrazima grubim poput šmirgle nežan poljubac.

„Nedostajaceš mi“, rekla je.

I potom je išetala napolje u senke.